

faler da Tinget at vedtage det ovenfor omtalte Forslag.

Et *Mindretal* (S. Brorsen, H. P. Hansen [Nørremølle], Kragh og Moltesen) maa modsætte sig saavel Regeringens Forslag om Afrustning som de af et Flertal stillede Ændringsforslag. Mindretallet henviser til de Forhandlinger, der blev ført, og de Beslutninger, der blev taget i 1922, da en Nyordning paa det militær-politiske Omraade gennemførtes i Rigsdagen. Den verdenspolitiske Situation er siden da ikke ændret saaledes, at Tiden er inde til nye Overvejelser, der fører bort fra de Principper, hvorpaa nævnte Ordning hviler.

Efter Forsvarslovene af 1922 vil der

efterhaanden opnaas en bedre Udrustning for vort Værn, og samtidig medførte de en betydelig Nedsættelse af de militære Udgifter.

Statsregnskabet's Tal udviser, at Udgifterne paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter i 1922—23 beløb sig til — og vel at mærke da Lovens af 1909 fastsatte Rammer var betydelig indsnævret — i alt ca. 55 Mill. Kr. Udgifterne til de samme Formaaler er paa Finansloven for 1924—25 ca. 48 Mill. Kr.

Danmark er blandt de smaa Stater i forreste Række hvad Nedrustning angaar. Følgende Tal som er oversendt til Udvalget viser det.

	Befolknings- tal 1924	Udgifter til Hæren
<i>Danmark</i> (almindelig Værnepligt)	3,26 Mill.	ca. 33 Mill. Kr.
<i>Sverige</i> (almindelig Værnepligt)	6 Mill.	134 Mill. danske Kr. (1 svensk Kr. = 1,52 danske Kr.)
<i>Norge</i> (almindelig Værnepligt)	2,64 Mill.	29 Mill. danske Kr. (1 norsk Kr. = 0,86 danske Kr.)
<i>Finland</i> (almindelig Værnepligt)	3,4 Mill.	63 Mill. danske Kr. (1 finsk Mk. = 0,14 danske Kr.)
<i>Holland</i> (almindelig Værnepligt)	6,8 Mill.	135 Mill. danske Kr. (1 Gylden = 2,29 danske Kr.)
<i>Svejts</i> (almindelig Værnepligt)	3,9 Mill.	89 Mill. danske Kr. (1 schweiz. Fr. = 1,10 danske Kr.)

Mens vi altsaa hører til de Stater, der først har optaget Tanken om Nedrustning, gaar det imidlertid ikke an, at vi ved vor Lovgivning erklærer, at vi overhovedet ikke vil gøre noget alvorligt for at væge vort Landomraade. Dette bliver efter vor Opfattelse Tilfældet, hvis Flertallets Forslag gennemføres; det er derfor uværdigt og farligt og vil bidrage til at nedsætte os blandt de Nationer, vi staar i Forening med indenfor Folkenes Forbund. Ledende Politikere indenfor Forbundet har udtrykkelig betonet, at den enkelte Nation har Pligt til Selvforsvar — selvfølgelig maa det være saaledes. I Beretningen fra Mødet i Geneve 1924 udtaler Ordføreren for 1ste Udvalg (*Politis*) (Pag. 56 og 57): „Uden at afvente den Hjælp, som den enkelte Stat er berettiget til at modtage fra det mellemfolkelige Samfund, kan og bør den straks forsvare sig selv med sine egne Midler. Dens Interesser falder sammen med den

almindelige Interesse. Om dette Punkt kan der ikke herske Tvivl“. Ordføreren for 3die Udvalg (*Benes*) udtaler (Side 74 i Beretningen): „Jeg vil gerne tilføje, at de Forpligtelser, jeg hentyder til, er ufuldstændige Forpligtelser i den Forstand, at der ikke er givet Bestemmelser om Tvangsmidler mod den Stat, som ikke *loyalt og effektivt* har medvirket til at beskytte Pagten og modsætte sig *enhver Angrebshandling*. Det bør imidlertid understreges, at en saadan Stat ikke har opfyldt sine Pligter og gør sig skyldig i Krænkelser af paatagne Forpligtelser“. Hr. Benes tilføjer senere: „Hver Stat afgør selv, hvad den vil gøre, men ikke, *hvad den bør gøre*“. Disse Udtalelser kunde suppleres med mange flere, der alle gaar i samme Retning og tilstrækkelig tydeligt tilkendegiver, at indtager vi en fuldstændig isoleret Holdning, kan en saadan eventuelt faa skæbnsvangre Følger. Ogsaa Førere indenfor det inter-